

VULL ESCRIURE

Hi ha qui diu que sóc fill de llibres. Vaig néixer el dia de Sant Jordi, data de lletres i roses, i tan bon punt vaig dibuixar per primer cop el meu nom vaig descobrir la màgia de les lletres. A partir d'aquell dia, cada tarda anava a la biblioteca. Allà vaig fer els meus primers amics, amb els qui em trobava cada tarda i somiàvem plegats. I així, abans de fer vuit anys, ja havia fugit d'un llop juntament amb un porquet gandul, havia rescatat l'àvia de la Caputxeta Vermella d'un llop ferotge i havia desemmascarat una banda de quaranta lladres en companyia d'un tal Alí Babà.

Un dia vaig pensar que, ja que els meus amics m'explicaven la seva vida, jo podia explicar-los la meva. Em vaig posar a escriure, però m'embolicava amb els pronoms i posava punts enlloc de comes i comes enlloc de punts. Als nou anys, el meu primer projecte de novel·la va fracassar. El temps va passar, i vaig començar a buscar aventures més emocionants. Els meus amics em van avorrir, vaig començar a llegir llibres de la secció del costat. Fins que un dia vaig deixar el pis dels contes infantils per anar a la novel·la juvenil. Aleshores tenia onze anys, i mai havia gaudit tant com viatjant amb històries de Juli Verne, patit tant com enfrontant-me a Lord Voldemort amb el Harry, ni lluitat tant com acompanyant al Frodo a destruir l'anell de Sauron.

Tanmateix, no vaig oblidar els meus amics antics, aquells que m'havien instruït en la lectura i m'havien acompanyat pels senders de la infància. Alguns dies, baixava a la secció infantil i, amagat rere un prestatge, tornava a riure amb els barrufets.

Vaig créixer. Els llibres es van tornar més gruixuts, amb frases més llargues i paraules més enrevessades. Els estudis també es van complicar. Teníem exàmens, deures i responsabilitats. Però fins i tot aleshores els llibres em van continuar sent fidels, i les nombroses coses que m'havien ensenyat em van fer passar l'ESO amb notes Excel·lents.

Des del fracàs amb la meva primera història no sabia a què volia dedicar-me. Vaig estudiar un batxillerat, però a l'acabar-lo vaig continuar el negoci familiar, el d'un bar. Alguns dies, posava un llibre sota el taulell i aprofitava els moments lliures per llegir. Tot anava de meravella, però un dia vaig descobrir una cosa: ja no tenia prou amb els nombrosos amics que havia fet a la biblioteca. Vaig descobrir, al revisar tot el que havia llegit, que hi

havia coses que els llibres encara no havien creat. I armat amb un llapis, em vaig atrevir a inventar-les.

I vaig crear i crear, i les pàgines es multiplicaven i la mà se'm cansava, i cada nit me n'anava a dormir pensant en el que escriuria a l'endemà. Amb les pàgines, els meus personatges començaren a viure: els pirates lluitaven al mar, els prínceps s'enamoren de les princeses, els nans vivien al bosc... Un dia, vaig pensar que potser ja era hora d'acabar la història, de posar punt i final a tantes vivències. Però no podia. Sempre quedava un cap per lligar, calia tornar a embolicar-ho tot, i sorgien nous problemes. Era un cercle viciós inaturable. Em vaig resignar, doncs, a continuar escrivint, amb l'esperança que algun dia el cercle s'aturés. Fins que un dia ho vaig descobrir.

Vaig descobrir que no era que no podia acabar la història, el problema era que no volia. No volia posar punt i final a tantes existències, no volia que aquells amics desapareguessin de la meua vida. No volia deixar de passar-me les nits pensant en el què escriuria l'endemà, ni deixar de crear conflictes tan complicats que després m'havia de passar hores per trobar-los la solució. Així que, en companyia del meu fidel llapis, vaig posar-me a la feina, fins que vaig escriure l'última paraula de l'última frase de l'últim paràgraf de l'última pàgina de l'últim capítol. Aleshores, amb un sospir, vaig agafar tots els fulls i vaig tornar a llegir-m'ho tot.

La història estava força bé. Satisfet, vaig començar a passar-ho tot a l'ordinador. Vaig estar-me moltes hores davant de la pantalla de l'ordinador, amb els dits encarcerats, omplint pàgines de lletres mecanografiades. Quan per fi vaig acabar vaig ensenyar la història als meus pares, molt content. Els va agradar molt. La meua mare tenia un amic que treballava en una editorial i li va dir que li fes una còpia, i al cap d'un temps vaig rebre una carta on em deien que els interessava la meua història.

Però aquesta no va ser la meua última novel·la. En van venir més històries plenes d'emoció que em van costar moltes nits en blanc i cafès per mantenir-me despert. El meu nom va començar a aparèixer juntament amb el d'altres autors reconeguts, els títols de les meves publicacions van començar a ser esmentats pels crítics literaris. Fins que un matí que havia anat a la biblioteca vaig descobrir, entre gruixuts volums, el meu primer llibre. Vaig somriure al recordar aquella història que tant m'havia costat d'acabar i començar. I veure aquell volum em va recordar a aquells anys

que havia passat a la primera planta de la biblioteca. Sabia que totes aquelles històries que havia escrit no s'acabaven allà, sinó que continiaven a la ment dels seus joves lectors, i que potser algú dia escriurién la seva pròpia història i vencerien la por al punt i final.